

ÄLÄ RIKO LUONNONRAUHAA...

Suomen kesä on kaunis mutta liian lyhyt usealle lomalaiselle. - Odotetuin mielin moni suunnittelee talven aikaan päästäkseen kaupungin hulinasta maaseudun ihanaan rauhaan.

Linnut visertelevät, käki kukahtelee, kalat polskivat ja sorsaemo soutelee poikueineen. -Nämä kuuluvat kesän kuvaan ja niistä tulemme nauttimaan kaiken luonnon kauneuden keskellä. -Entä sitten? - Kuvaan astuu ihminen, luomakunnan herra jolla onkin toiset suunnitelmat. - Tullaan mökille läheltä ja kaukaa. Mukaan otetaan kissat, koirat, marsut ja kanit, mitä kelläkin nyt on. - Sehän on tietysti luonnollinen asia. Nekin ovat osa luontoa vaikka ihminen hallitseekin niiden elämää.

Eläimet ovat varmasti onnellisia päästäkseen nauttimaan vapaudesta ja kesän mukavuuksista. Lapsillakin on hauskaa kun ystävät ovat mukana. Entä ympärillä asuvat kesänviettäjä? - Rauha onkin kaukana, kun aamuisin herää koirien haukuntaan ja tätä räksytystä saakin kuunnella koko päivän. Ja mikä surullinen näky kun sorsaemo vie poikueitaan pakoon koiran uidessa perässä. Miten käy niiden lintujen jotka pesivät maassa?

Kesänviettäjä on voimaton asian suhteen, virkavalta hykertelee käsiään, naapurisopu häiriintyy, siis ollaan hiljaa ja kärsitään taas tämäkin kesä. - Jos sinulla, eläinten omistajalla on vähänkin omaatuntoa jäljellä, voisit ajatella naapureiden mielenrauhaa.

Vesi kantaa. Kun yksi koira haukkuu, koira luulee että kaverikoirat vastaavat. Meteli ylittääkin jo sietorajan. - Joten riko luonnon rauhaa, parjaa ja pauhaa. Näinkö se vanha runo onkin luettavissa?

Joukko rauhaa rakastavia kesänviettäjiä